

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 maja 2020 r.,
w sprawie **D. K.**
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 3 k.k. i in.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 września 2018 r., sygn. akt II AKa (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 22 stycznia 2018 r., sygn. akt IV K (...),

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. akt IV K (...), uznał D.K. za winnego:

1. zbrodni określonej w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 3 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za którą wymierzono mu karę 13 lat pozbawienia wolności i orzeczono kwoty po 20 000 złotych na rzecz dwojga pokrzywdzonych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę;
2. dwóch przestępstw kwalifikowanych z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21

sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt – w warunkach opisanych w art. 91 § 1 k.k. - za które wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny zakazu posiadania zwierząt na 5 lat i nawiązkę w wysokości 5000 zł na rzecz schroniska dla bezdomnych zwierząt;

3. występku z art. 288 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności oraz orzeczono obowiązek naprawienia szkód wyrządzonych tym przestępstwem.

Sąd Okręgowy w G. połączył wymierzone skazanemu jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył skazanemu karę łączną 14 lat pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca D. K. , który ponosząc zarzuty obrazy prawa materialnego (art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 3 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 i 3 k.k.; art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c.; art. 35 ust. 5 ustawy o ochronie zwierząt) oraz zarzuty rażącej niewspółmierności kar, wymierzonych za przypisane mu występkę, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zakwalifikowanie pierwszego w przypisanych skazanemu czynów z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i wymierzenie za to przestępstwo kary 6 miesięcy pozbawienia wolności; złagodzenie kar jednostkowych wymierzonych za pozostałe przestępstwa i wymierzenie kary łącznej roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz obniżenie wysokości nawiązki oraz kwot zasądzonych na rzecz pokrzywdzonych tytułem zadośćuczynienia, ewentualnie uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego jej rozpoznania.

Wyrok Sądu pierwszej instancji został też zaskarżony na niekorzyść D. K. przez prokuratora, który podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz zarzut rażącej niewspółmierności kar, wniósł o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy Sądowi *meriti* do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 20 września 2018 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu *a quo*.

Od tego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, podnosząc zarzuty rażącego naruszenia prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia:

- obrazę przepisów prawa materialnego przez błędne przyjęcie, iż pierwszy

czyn przypisany oskarżonemu D. K. wyczerpuje znamiona zbrodni z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 3 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 i 3 k.k., podczas gdy czyn oskarżonego powinien być zakwalifikowany jako występki określony w art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

- obrazę przepisów postępowania tj.

a) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez dokonanie powierzchownej, ogólnikowej analizy zarzutów apelacji obrońcy skazanego w zakresie rażąco wygórowanej i niewspółmiernej do obrażeń doznanych przez pokrzywdzone i ich obecnego stanu zdrowia kwoty po 20.000,00 zł zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz w zakresie wygórowanej kwoty 5.000,00 zł tytułem nawiazki;

b) art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości, ujawnionych w toku postępowania, na niekorzyść skazanego,

c) art. 150 k.p.k. w zw. z art. 393 § 1 k.p.k. przez brak podpisu świadka W. L. na protokole posiedzenia z przesłuchania świadka w trybie art. 185a § 1 k.p.k., a mimo to odczytanie protokołu na rozprawie i uczynienia zawartych w nim okoliczności podstawą rozstrzygnięcia.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w G. i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zarzut obrazy prawa materialnego stanowi w istocie kwestionowanie ustaleń faktycznych w zakresie strony podmiotowej pierwszego z przypisanych skazanemu przestępstw, co już z tego względu czyni podniesiony zarzut oczywiście bezzasadnym (na granicy jego dopuszczalności). Trzeba w tym kontekście podkreślić, że Sąd odwoławczy wyjątkowo wnikliwie, na ponad 20 stronach (s. 16-39), rozważył to zagadnienie w kontekście tożsamego zarzutu podniesionego wcześniej w apelacji prokuratora, a także obrońcy skazanego, co dodatkowo

świadczy o oczywistej bezzasadności podniesienia tego zarzutu w kasacji. Autorka kasacji nie zakwestionowała stanowiska Sądu odwoławczego, lecz przedstawia jedynie okoliczności wskazujące, jej zdaniem, na brak zamiaru zabójstwa pokrzywdzonych, co może być uznane jedynie za polemikę z ustaleniami faktycznymi zweryfikowanymi przez Sąd *ad quem*. Jedynie na marginesie należy przypomnieć, że skoro orzekające w sprawie Sądu ustaliły, że skazany D. K. działając z zamiarem ewentualnym, usiłował pozbawić życia A. L. i W. L., powodując przy tym obrażenia ich ciał o których mowa w art. 157 § 1 k.k., to przecież o żadnej obrazie prawa materialnego (art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 3 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. Z art. 11 § 2 k.k.) mowy być nie może, albowiem tego rodzaju zachowanie sprawcy wyczerpuje właśnie dyspozycje tych przepisów prawa karnego materialnego, które zostały przyjęte w kwalifikacji prawnej tej zbrodni, a co stara się bezzasadnie kwestionować obrona. Wydaje się, że obrona chciałaby zakwestionować w tego rodzaju ustalenia faktyczne, ale tego czynić z woli ustawodawcy w kasacji nie można (zob. art. 523 § 1 k.p.k.). Co najwyżej więc należałoby zarzucić Sądowi odwoławczemu tego rodzaju obrazę przepisów prawa procesowego, która w konsekwencji doprowadziła do błędnych ustaleń faktycznych, ale tego w przedmiotowej kasacji nie uczyniono, a Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 (zob. art. 536 k.p.k.), których nie stwierdzono.

Zarzut wadliwej kontroli instancyjnej w zakresie weryfikacji zasadności wysokości kwot zasądzonych tytułem nawiązki i zadośćuczynienia za krzywdę również jawi się jako oczywiście chybiony w świetle treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, z którego wnika, że Sąd *ad quem* rzetelnie rozważył te zagadnienia (s. 43-44 i s. 47), a skarżąca nie przedstawiła rzeczowej argumentacji, która mogłaby podważyć zasadność stanowiska Sądu odwoławczego. Trzeba też zauważyć, że określenie wysokości zadośćuczynienia i nawiązki dokonuje się w granicach swobodnego uznania sądu, z czym związany jest pewien zakres luzu decyzyjnego. Skuteczne kwestionowanie wysokości przyznanego zadośćuczynienia, podobnie jak i wysokości nawiązki, może zatem dotyczyć spraw co do zasady wyjątkowych, w których świadczenia te ustalono na rażąco

wygórowanym lub rażąco niskim poziomie, co dopiero mogłoby uzasadniać zarzut dowolności w określeniu tych kwot. W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie zachodzi.

Zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. nie został rozwinięty w uzasadnieniu kasacji, co uniemożliwia ustalenia, do czego się odnosi i w jaki Sąd Apelacyjny miałby się dopuścić obrazy tychże przepisów, zaś zarzut obrazy art. 150 k.p.k. w zw. z art. 393 § 1 k.p.k. dotyczy postępowania przed Sądem pierwszej instancji, co wobec niepodniesienia go w apelacji uniemożliwia nawet potraktowanie go jako zarzutu wadliwej kontroli instancyjnej przez pryzmat art. 118 § 1 k.p.k. Dlatego jedynie na marginesie wolno zauważyć, że jest on nietrafny, albowiem przesłuchanie pokrzywdzonego w trybie art. 185a k.p.k. odbywa się na posiedzeniu sądu (art. 185a § 2 k.p.k.), zaś protokół z posiedzenia podpisuje jedynie przewodniczący i protokolant (art. 149 § 1 k.p.k.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego a poniesionymi w jego toku wydatkami obciążając Skarb Państwa.